

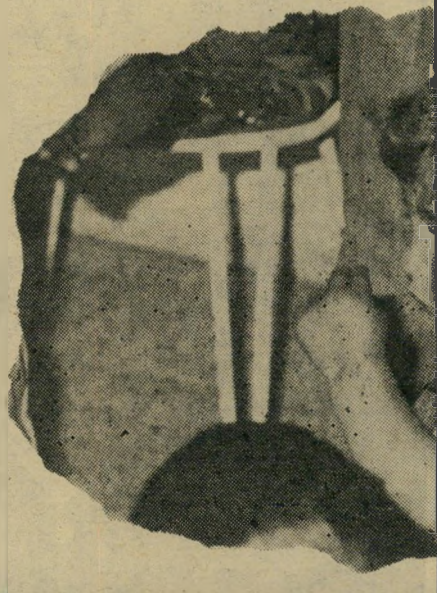
האשה: המאהב הרג את הילד מפני

ת המאהב: בעלי היה איתי בבית

את הילד בוכה. החברה שלי אמרה לי שכדאי לעלות. אולי החבר שלה מרביץ לילה, אולי הוא שיכור. אני הייתי רגיל לצעקות ולמכות שלהם. לא ייחסתי לזה כל חשיבות. אחרי כמה זמן ראיתי את רחל יוצאת. היא לקחה מונית ונסעה העירה. התינוק הפסיק לבכות. החבר שלה סגר את הדלת ויצא. אחריכך היא חזרה והלכה לישון. גם אני הלכתי לישון.

"למחרת בבוקר שמעתי פיתאום את רחל צועקת לשכנה: 'סבתא, סבתא, צאי החוצה' כשהזקנה פתחה את הדלת. היא נתנה צריחה. שמעתי את כל השכנים צועקים ואו התלבשתי מהר. פתחתי את הדלת וראיתי את התינוק כזה יבש וקר כמו קרש בורעותיה של רחל. לקחתי אותו ואת אמו ותפסנו טרמפים לבית החולים. הרופא קבע שהילד מת ולא רצה לספר לאמא. אני הייתי צריך לספר לה את זה בעצמי. זה היה נורא. אני עדיין בהלם. אף פעם בחיים שלי לא קרה לי דבר כזה."

מישפחתה של רחל קקון גרה באשקלון. האב, עמוס שמואל הוא עיוור. נתמך-

ת שימעיין?

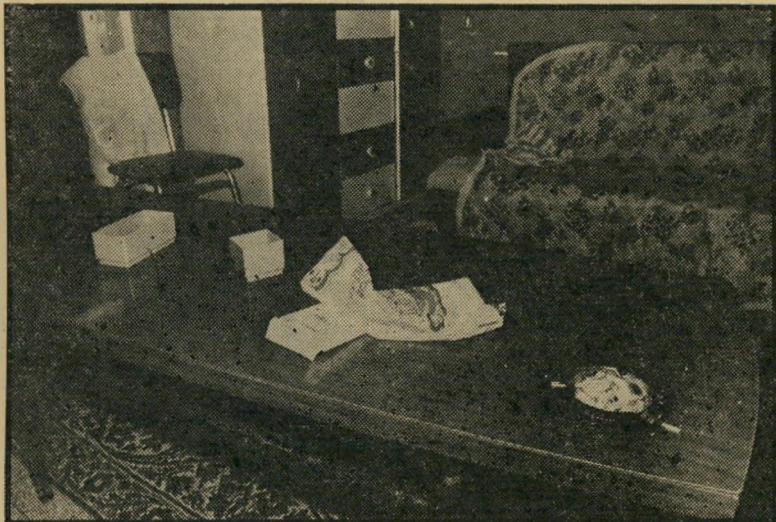

המאהב החשוד

שלום צרור מובל לבית המישפט כשעל פניו הבעה גלגנית. לפני שנכנס אל אולם המישפט נישק החשוד לבנו בן החודש, והבטיח לאשתו כי "הכל שטויות, עוד היום אני משתחרר."

חולה? שאלתי אותה מה קרה, אבל היא רק אמרה לי: 'אם לא תבואו עכשיו, הילד ימות'. נסענו, אני והורי, לנתניה. באנו לבית של רחל. היא לא היתה. הלכנו להורים של אפרים, בעלה של רחל, ומצאנו (המשך בעמוד 48)

סעד. שתי בדירה צנועה בת שני תדרים עם אשתו, לעונה. פועלת ניקיון. הם שמעו על המיקרה ביום שני בבוקר. סיפרה אחורי תה של רחל, מרגלית: "קראו לי לטלפון על הבוקר. זאת היתה רחל. היא אמרה רק מישפט אחד: 'תבואו מהר, הילד

מקום הישע חדרהשינה של הילדים בביתה של רחל. על השולחן נשארה מזכרת — חבילת יום הולדת, שקיבל שימעון מחבריו בגן, יומיים לפני שנהרג. בדירתה הדלה לא נמצאו כמעט עצושיילדים.